

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste December 1900.

49de Aargang.

Tale af Ældste Andreas Peterson,

holdt i København den 28. Oktober 1900.

Lydhighed mod Guds Bud. — Profetiens Opfyldelse. —
De Trofastes Belønning.

Elskede Brødre, Søstre og Venner! Det er en stor Glæde for mig, gennem denne Konference og ogsaa i Aften, at have Lejlighed til at møde med eder og lytte til de hndige Sange, hvilke oplive Sindet, samt at have Lejlighed til at tale om Guds Godhed mod os her paa Jorden og ligeledes om saadanne Ting, som ere inspirerende i deres Natur, og som hve Sjælen over det forgængelige samt opmuntre og bestyrke Troen, som ved Guds alvise Styrelse er plantet i vore Hjertes. Dette fremstiller for Sindet nogle filosofiske Refleksioner over Ligheden mellem en, som begynder en Rejse, og os, som ere forsamlede her i Aften.

Den rejsende kan ej ved sin Færds Begyndelse gøre sig noget bestemt Begreb om dens Ende; skønt Begyndelsen er meget lys og behagelig, maa han taalmodig fortsætte Rejsen, indtil han naar Maalet, og da, men ikke før, erholde det eftertragtede Resultat, saafremt det er tilgængeligt for ham. Saaledes er det med os i denne Stund; vi have lyttet til de opmuntrende og hndige Sange samt en ydmyg Bøn, hvilket er en meget behagelig Begyndelse, men alligevel er det nødvendigt for os at forblive stille og taalmodige, lytte til alt, hvad der bliver sagt indtil Mødets Slutning, og vi kunne da gøre os et sandt Begreb om det samme. Vi møde meget ofte og lytte til Herrens Tjeneres trofaste Vidnesbyrd, som gives ved Mandens Inspiration, hvilke vi med Rette kunne ligne ved skønne, duftende Blomster, som findes paa Marken, naar Naturen er klædt i sit Højtids-Skrud. Betragt det Menneske, hvis Sind er aabent for det skønne i Naturen, hvorledes han paa sin Vandring over de blomsterklædte Marker gaar baade til højre og venstre og plukker skønne, duftende

Blomster og nyder deres Bellugt, hvilket opliver det menneskelige Sind. Saaledes gøre ogsaa vi paa vor Livs-Bandring ud over Forgængelighedens Mark — vi plukke gyldne Lærdomme af Herrens Tjeneres Vidnesbyrd, som gives formedelt Inspirationens Aand, og som angaa vort evige Vel. Disse ere meget skønnere og mere oplivende for vore udødelige Sjæle, end nogen af Markens dustende Blomster ere for det menneskelige Sind, og vi skulle ved Guds Hjælp, ja, ved hans Hellig-Aands Vejledning forsøge at plukke nogle af dem i denne Stund.

Som Tekst kunne vi tage Apostelen Pauli Vidnesbyrd, hvilket vi finde i Brevet til Galaterne i det 6. Kapitel; det lyder saaledes: „Fær ikke vilde, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste; thi den, som saar i Rødet, han skal af Rødet høste Forkrænelighed, men den, som saar i Aanden, han skal af Aanden høste evigt Liv. Men naar vi gøre det gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage.“ Heraf lære vi, at ligesom vi saa, skulle vi høste i sin Tid, det være sig Forkrænelighed i Rødet eller Uforkrænelighed i Aanden, aldeles som vi have saaret, ifølge vor egen fri Vilje, medens vi vare her paa Jorden i vor Prøvestand. Men lader os gaa over til et andet Skriftsted, som findes i Romerne 6. Kapitel, 17. Vers: „Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form lydige, hvilken I ere hengivne.“ Hvad var Meningen med disse Pauli Ord til Menigheden i Rom? Havde de vist Lydighed mod nogen særskilt Læres Fremstilling? Ja, det var nemlig, hvad han takkede Gud for. De havde som lydige Børn mod deres gode Forældre vist Troen i deres Gerninger og havde af Hjertet adlydt Læren, som den fremstilledes af Paulus og de øvrige Herrens Tjenere. Det følgende stadfæster dette: „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden; paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde formedelt Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være ham lige i hans Opstandelse.“ (Rom, 6, 4, 5.) Heraf lære vi, at formedelt Lydighed mod Læren, som den var forkyndt til Romerne, vare de forenede med Kristus og havde som Følge deraf Haab om en Opstandelse i Lighed med ham.

For at kunne komme til noget yderligere Resultat med Hensyn til Lydighed til de Formaliteter, der ere indbefattede i Befalingerne, som Herren har givet til sine Børn i forskellige Tidssaldere, drages Tankerne tilbage til den Dag, da Gud, vor evige Fader, satte Adam i Edens Have for at dyrke og bevogte den, „og Gud Herren bød Mennesket, og sagde: du maa frit æde af alle Træer i Haven. Men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder deraf, skal du visseligen dø Døden.“ Her var en Befaling given,

Formaliteter at følge, Lydighed at vise mod givne Bud. Saalænge vore første Forældre vandrede i Lydighed mod Befalingen, nød de Livet med alle dets følgende Betsignelser, hvilke vare: at vedblive at være udødelige samt nyde Havens Skønhed og Frugtens Indighed. Ved Lydighed kunde de vedbleve i denne Tilstand i al Ewigbed. Men af, hvilken rædselsfuld Forandring i deres Tilstand! De brugte deres fri Vilje, toge af den forbudne Frugt og aad, deres Dine aabnedes, de bleve uddrevne fra den skønne Have, Døden kom ind i Verden og har trængt sig igennem til alle Menneſter, og var det ikke for Kristi Forſoning, vilde Menneſtene for evigt være udelukte fra Herrens Anſigt. Heraf ſe vi, at formedelſt en Gerning kom Synden ind i Verden og Døden ved Synden. Formedelſt Gerninger i at iagttage Lærdomsformerne i Guds Søns Evangelium blive vi delagtiggjorte i alle Betsignelser, ſom Gud har beſtemt for ſine lydige Børn, nemlig at blive Arvinger til det evige Liv.

Tiden tillader ikke at fremhæve Følgerne af Menneſtenes Fald i alle Enkeltheder, men kun at plukke nogle Blomſter her og der, hvilke viſe, at Gud lader ſig ikke ſpotte; thi hvad et Menneſte ſaar, det ſkal han og høſte. Lad os nu paa Tankens Binger følge Hiſtorien til den Dag, da Herren paa en meget forunderlig Maade førte Iſrael ud af Egyptens Trældom og igennem det røde Hav ud i den arabiske Ørken, hvor de vandrede i 40 Aar. Joſva, Moſes Eſterfølger, ledte omſider Folket over Jordans Flod og ind i det forjættede Land, men da de kom til Jeriko, fandt de Stadens Porte ſtængte for dem. Ved at læſe Joſva 6. Kapitel finde vi en forunderlig Befaling, ſom gaves ſaaledes: „Dg Herren ſagde til Joſva: Se, jeg vil give Jeriko, med dens Konge og Krigſfolk i din Haand.“ Maaden, hvorpaa Indtagelſen fandt Sted, finde vi ved at læſe hele Kapitlet. Indholdet er imidlertid, at alle ſtridbare Mænd, ſamt Præſterne og Folket i Almindelighed, ſkulde gaa omkring Staden een Gang om Dagen i ſeks Dage; paa den ſyvende Dag ſkulde de gaa omkring Staden ſyv Gange, den ſyvende Gang ſkulde de ej alene blæſe i Basunerne, ſom Præſterne bare, men Folket ſkulde paa Befaling raabe. Dette iagttoges, og Stadens Mur faldt, og Iſraels Børn indtog den og tog alt, hvad der var, i Befiddelſe. Hvad mon Folk vilde ſige, hvis noget Samfund vilde foretage ſig noget lignende. Det vilde ſikkert betragtes ſom Uffindighed. Mon Folket i den beſtæfede Stad Jeriko havde den mindſte Anelſe om, at Iſraeliternes Forehavende ſkulde have den mindſte Virkning? Men Gud lader ſig ikke ſpotte. Han havde talet, og hans Folk Iſrael vare lydige mod den ſæregne Lærdomsform, ſom gaves dem af Herren igennem Profeten og Lederen Joſva, og ſaaſom de ſaaede, høſtede de. De vare lydige, og Stadens Indtagelſe var Belønningen.

Vi finde atter en mærkværdig Forudſigelſe i det 26. Vers af ſamme

Kapitel: „Forbandet være den Mand for Herrens Ansigt, som opstaar, og bygger denne Stad Jeriko; naar han lægger dens Grundvold, koster det ham hans førstefødte, og naar han sætter dens Porte, koster det ham hans yngste Søn.“ Efter denne Profetis Udtalelser laa Staden Jeriko øde i omtrent 600 Aar, i hvilken Tid ingen vovede at opbygge den af Frygt for Følgerne, indtil omsider, i Ahabs Regering-Tid, Hiel fra Bethel opbyggede den. Da han lagde Grundstenen, døde Abiram, hans førstefødte Søn, og da han i sit Hjertes Haardnaffethed vedblev at opsætte Portene, mistede han sin yngste Søn, Segub; saaledes bleve Herrens Ord, som han udtalte igennem Josva, bogstaveligt opfyldte. Uden Tvivl tænkte Hiel, at Herren havde glemte Profetien, som Josva ytrede angaaende Stadens Genopbyggelse. Men Herren erindrede sin Tjeners Ord, og de opfyldtes.

Ligeledes er det i vore Dage. Profetier udtales og opfyldes, men kun saa Menneſker give Algt derpaa. Stundom tager det længere, stundom kortere Tid, men de opfyldes alligevel. Erindre altid, at som vi saa, skulle vi høste. Betragt Hiel, han foragtede Profetien og opbyggede Jeriko og mistede derved sine elskede Sønner; han høstede Sorg og Bedrøvelse, som ere Resultater af Ulydighed og Synd. Om Menneſkene i Almindelighed ville ransage Skrifterne og ordne deres Liv i Overensstemmelse dermed, skulle Fred og Glæde blive deres Lod. Betragt Salmisten Davids Ord i den første Salme: „Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ejheller staar paa Synderes Vej, ejheller sidder i Spotteres Sæde; men hvis Lyft er til Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat! thi han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbækken, som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder; og alt, hvad han gør, skal han saa Lykke til.“ Hvis Menneſkene i Almindelighed vare saa nidkære i at grunde paa Herrens Lov baade Dag og Nat, som de ere i at søge efter Guld og Gods, Bram og Pomp, vilde de visstelig befinde sig meget lykkeligere. Overvej Salmistens Ord og se, om de passe paa Krislenheden i Dag. Se dig omkring, bestu Omgivelserne, som de ere, iagttag Menneſkenes Vandel og se, om ikke mange vandre paa Synderes Vej og sidde i Spotteres Sæde? De saa i Rødet, og Følgerne blive en fortrænkkelig Høst. Men de, som saa i Anden, eller, som David siger, hvis Lyft er til Herrens Lov baade Dag og Nat, skulle, saa vist som Herren lever, skride fremad paa Livets Bane, opfyldte med Fred og Glæde i deres Hjertes, vidende, at de skulle høste i Anden det evige Liv, hvis de blive trofaste indtil Enden.

Vi have ikke Tid til yderligere at fremhæve Slutninger af Fornuftgrunde om Folkets almindelige Tilstand; thi vi ønske hellere at skride fremad og iagttage andre Omstændigheder, som staa i Forbindelse med vor Tekst. Et andet meget flaaende Eksempel paa Virkningen af Ulydighed

mod Lærdomme, givne af en Guds Profet, finde vi i 2. Kongernes Bog, 5. Kapitel, hvor vi læse om Naaman, Kongen af Syriens Hovedsmand; han var en stor Mand i sin Herres Dine og meget agtet; thi ved ham havde Herren givet Sejr til Syrerne. Han var en tapper Mand, men spedalsk. Under deres Strejftog havde de bortført en lille Pige fra Israels Land, som nu tjente hos Naaman. Denne Pige sagde til sin Husmoder, at hvis hendes Herre var hos Profeten i Samaria, skulde han rense ham fra Spedalskheden. Dette naaede Kongens Øren, og han befalede, at Naaman skulde rejse derhen, og han selv vilde sende et Brev i Forvejen til Kongen i Samaria og følgende Gaver: ti Centner Sølv, seks Tusind Sekel Guld og ti Klædninger til at skifte med.

Da Israels Konge læste Brevet, blev han meget vred og sagde, idet han sønderrev sine Klæder: „Er jeg Gud, at jeg kan ihjelslaa, og give Liv, efterdi denne sender til mig, at jeg skal stille denne Mand af med hans Spedalskhed? Men, Kære, mærker dog, hvorledes han søger Marsag imod mig. Men det skete, da Elisa den Guds Mand hørte, at Israels Konge havde revet sine Klæder, da sendte han til Kongen og lod sige: „Hvorfor har du revet dine Klæder? Kære, lader ham komme til mig, saa skal han fornemme, at her er en Profet i Israel.“ Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og stod ved Elisas Hus's Dør. Da sendte Elisa et Bud til ham og lod sige: „Gaa og to dig syv Gange i Jordan, saa skal dit Rød komme sig paa dig igen, og du skal blive ren.“ Naaman syntes ikke om dette, hvilket mærkes af hans Svar: „Jeg tænkte, han skulde vist komme ud til mig og staa og paakalde Herrens, sin Guds Navn og røre med sin Haand paa Stedet og stille mig af med Spedalskheden. Ere ikke de Floder Abana og Pharphar i Damaskus bedre end alle de Bænde i Israel? Kunde jeg ikke to mig i dem og blive ren?“ Han vendte sig og gik bort med Brede. Da gik hans Tjenere frem og talede til ham og sagde: „Min Fader, havde Profeten talet til dig om en stor Ting, skulde du ikke have gjort det? og hvor meget mere, da han sagde til dig: to dig, saa skal du blive ren!“ Da gik han ned og dyppede sig i Jordan syv Gange efter den Guds Mands Ord; og hans Rød kom igen, ligesom en liden Drengs Rød, og han blev ren.“ Ogsaa i dette Tilfælde se vi, hvad Lydighed mod en særskilt Form kan udrette. Uden Tvivl mente Naaman det samme, som Tusinder af Menneſter tænke og sige om særskilte Lærdomme, naar de fremlægges for dem; thi de sige om Begravelſens Daab til Syndernes Forlædelse: Lidet eller meget Vand gør mindre til Sagen. Men de ville blive ligesaa stufede som Naaman, hvis han havde vedblevet i sin Genstridighed. Men da han besluttede at adlyde Profetens Formaning, gik han og dyppede sig en, to og tre Gange, men fandt ingen Forandring. Først da han opstod af Floden den syvende Gang, befandt han sig fri for sin Spedalskhed, som Profeten Elisa havde sagt. Paa lignende Maade vil det gaa med

den troende og omvendte Synder; naar han i Lydigheid mod Befalingen lader sig døbe med Begravelsens Daab, skulde hans Synder tilgives ham. Naaman kunde visseligen bære sit Vidnesbyrd om vor Teksts Sandhed, at „hvad et Menneſke ſaar, det ſkal han og høſte“. Han viſte Lydigheid mod Profetens Befaling og modtog Helbredelsens dyrebare Gave ſom Løn derfor.

Nu ville vi begive os ind paa det ny Testaments Omraade og betragte Guds Søn og Verdens Frelſer, ſom kom og bragte Liv og Uforkrænkelighed ved Evangeliet. Var han ej kommet, ſkulde vi for evigt have været udelukkede fra Faderens Anſigt. Han kom og indførte Evangeliet, der indeholder Bud og Befalinger, ſom ere væſentlige til Frelſe for Menneſkenes Børn. Ved ſin Miſſions Virksomheds Begyndelſe kaldte han Mænd fra forſkellige Stillinger i Livet. Diſſe udsendte han med Evangeliets glade Budſkab, hvilket var at helbrede de Syge, rensede de Spedalske, opvække de Døde og uddrive onde Aander. De havde ſaaet for intet og ſkulde give for intet. (Matth. 10, 8.) De vare lydige mod Kaldelſen, og ved et ſærſkilt Tilfælde finde vi, at de Halvfjerds kom tilbage til ham og ſagde: „Herre, endogſaa de onde Aander ere os underdanige ved dit Navn.“ Til denne glædelige Beretning ſvarede han: „Glædes ikke over, at Aanderne ere eder underdanige, men glædes, at eders Navne ere ſkrevne i Himmelen.“ Hvilket frydefulde Ord!

Atter finde vi i Joh. 3, 22: „Derefter kom Jeſus og hans Diſciple i Judæas Land, og han opholdt ſig der med dem og døbte.“ Det fremgaar tydeligt heraf, at Evangeliet var en Gernings-Lære; thi ſaa vel Frelſeren ſom hans Diſciple forenede Prædiken med Gerninger, ſom de udførte Tid efter anden. Da Johannes den Døber ſad fængſlet, ſendte han to af ſine Diſciple til Jeſus for at ſpørge, om han var den, ſom ſkulde komme. Jeſus ſvarede: „Gaa hen og forkynd Johannes de Ting, ſom I høre og ſe: Blinde ſe, Halte gaa, Spedalske renses, Døve høre, Døde opſtaa, og Evangeliet prædikes for de Fattige.“ Vi kunne vedblive at reflektere over Jeſu Liv, men der er allerede ſagt nok for at bevife, at hans Ord og Gerninger vare gode og veſtignelſesbringende, men alligevel forfulgtes han fra Stad til Stad og blev omſider tagen og ført ſom et Lam til Slagtebænken. Han ophængtes paa Korſet, og en Tornekrone blev ſat paa hans Hoved. Medens han hang der og vaandede ſig, finde vi, at de, ſom gik forbi, beſpottede ham og ryſtede paa deres Hoveder og ſagde: „Han har frelſt andre, ſig ſelv kan han ikke frelſe; er han Iſraels Konge, da ſtige han nu ned af Korſet, ſaa ville vi tro ham; han forlod ſig paa Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har ſagt: jeg er Guds Søn.“ Men han var ſtille og rolig og ſagde: „Fader, forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.“

„Saa stille, stille med hver Klage;
 Har den Enbaarne vandret saa,
 Da er dit Liv jo Højtidsdage,
 Og Stammen farve Rinden maa;
 Saa svømmer du i Overflod,
 Du, som har kostet Jesu Blod.“

Han led Døden for Menneffenes Børn, men paa den tredie Dag efter hans Død og Begravelse opstod han sejrende fra de Dødes Rige, ifklædt Uldødelighed og evigt Liv. Han aabenbarede sig for Discipleene og vandrede med dem i fyrrethve Dage efter sin Opstandelse, underviseende dem om Guds Rige.

Medens han var paa Jorden, organiserede han sin Kirke med alle dertil hørende Embedsmænd, bestaaende af Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Den sidste Befaling, som han gav til Apostlene, finde vi i Markus 16. Kapitel; den lyder saaledes: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, han skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“ Her finde vi Herren og Mesteren selv give en tydelig og klar Lærdomsform, som burde kunne forstaaes af alle, og til Fremstillingen af denne Lære havde Menigheden i Rom vist Lydighed, og alle Kirkens Medlemmer vare paa samme Maade blevne af Hjertet lydige til den Læres Fremstilling, som forkyndtes af Kristi Sendebude.

I Johannes Aabenbaring 12. Kapitel finde vi en overordentlig støn Beskrivelse over Kristi Kirkes Udseende, som Johannes saa i et Syn, da han var paa Den Patmos, for Guds Ord og Kristi Vidnesbyrds Skyld. Han siger: „Og et stort Tegn blev set i Himlen: En Kvinde beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa Hovedet en Krone af tolv Stjerner.“ Paa flere Steder i den hellige Skrift finde vi, at Kristi Kirke lignes ved en Kvinde eller en Brud — Lammets Brud i Skønhed og Pragt. Hvilken herlig og glimrende Klædedragt Kvinden, eller Kirken, viste sig i for Johannes! En jordisk Dronning, om hun var belagt med Afrikas Guld og Indiens Edelstene, kunde ikke sammenlignes med den af Johannes beskrevne Kvinde, eller Kirke. Ja, visseelig var hun støn. Der fandtes Aabenbarelsens klare, skinnende Lys, lig Solens paa Firmamentet; der fandtes Renhed og Retfærdighed som Grundvold i Lighed med Maanens rene Skive, og i Kronen, Kirkens Organisation, vare Lammets tolv Apostle indsatte. „Kvinden flyede i Orken, hvor hun havde et Sted beredt af Gud, at de der skulde ernære hende et Tusinde to Hundrede og tressindstve Dage“. Men hvorfor flyede hun? Fordi Menneffene vare uværdige til hendes Nærværelse. (Fortættes Side 363.)

Den 1ste December 1900.

Hvem skal døbes?

Dette er et Spørgsmaal, som i vore Dage ofte har tildraget sig mange Menneskers Opmærksomhed, baade af Lærde og U lærde, Rige og Fattige i alle Samfundsklasser.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Repræsentanter have Gang efter Gang besvaret dette vigtige Spørgsmaal, ikke alene i offentlige Taler, men ved Artikler i Tidsskrifter, som vore Missionærer lade cirkulere iblandt Folket. Men desuagtet anse vi det for passende ved denne Lejlighed at give en kortfattet Skildring som Svar paa Spørgsmaalet: Hvem skal døbes?

Mange paastaa, at Daaben kun er en Ceremoni — en hvide Handling; det har intet at betyde, hvorledes den udføres, eller hvor gammel Kandidaten er, og den bør saaledes ikke betragtes som en Nødvendighed til Frelse. Men vi ville lade Skriften besvare dette saa meget omtalte Spørgsmaal, og vi vove at haabe, at Læseren vil følge os i denne kortfattede Undersøgelse.

Johannes prædikede i Judæas Ørken og døbte de Troende, som omvendte sig fra deres Synder, hvilket vi finde i Matth. 3, 7.—8.: „Men da han saa mange Farisæere og Saducæere komme til sin Daab, sagde han til dem: I Ogleunger! hvo viste eder at fly fra den tilkommende Brede? Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter.“ Heraf lære vi, at det var alene paa dem, som ved deres Gerninger viste Omvendelsens Frugter, at han udførte Daaben. Et andet Bevis, hvilket tjener som Svar paa samme Spørgsmaal, erholdes fra Ap. Gj. 8. Philippus var kommen til Staden Samaria og prædikede Kristus til stor Glæde for Folket der. Da de havde fattet Tro paa Evangeliet, som Philippus forkyndte, „Lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder“. „Da nu Apostlene, som vare i Jerusalem, hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de komme ned, bade for dem, at de maatte faa den Hellig-Aand; thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem; men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn; da lagde de Hænder paa dem, og de fik den Hellig-Aand“.

Disse Mænd og Kvinder hørte Evangeliet blive forkyndt af en af Herrens Tjenere; de fattede Tro til det og viste Troen i deres Gerninger ved at lade sig døbe med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse. Denne Lydighed, som de udviste mod Guds Bud, forarsagede,

at Apostlene, som vare i Jerusalem, sendte Petrus og Johannes til Samaria, og ved Hænders Paalæggelse befeglede de den Hellig-Aand paa de døbte Troende. Her finde vi et meget tilfredsstillende Svar paa, hvem der skal døbes.

Efter denne Missions-Virksomhed i Samaria begav Philippus sig paa Vejen til Gasa, hvor han traf en Kammerstvend fra Etiopia. „Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand, og Kammerstvenden sagde: Se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus sagde: Dersom du tror af dit ganske Hjerter, maa det ske. Men han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammerstvenden, og han døbte ham.“ Denne høje Herre ransagede Skriften, hvilken blev forklaret af en Herrens Tjener ved Inspirationens Aand, som overthvede ham om, at Kristus var Guds Søn, samt at det var nødvendigt for ham at annamme Evangeliet. Det er tydeligt af dette, at Daaben i Kristi og Apostlenes Dage blev forstaaet som en væsentlig Forordning til Frelse, efter som det ikke blev tilladt nogen at blive døbt uden forudgaaet Tro og Omvendelse. „Dersom du tror, maa det ske,“ og da han erklærede, at han troede, Kristus var Guds Søn, fik han Lov til at nedstige i Vandet og blev døbt af Philippus. De, som befinde sig i en lignende Tilstand som Kammerstvenden, ere værdige til Daaben.

Lader os nu iagttage, hvad Herren har sagt i vore Dage med Hensyn til det Spørgsmaal, hvem der skal døbes, og i hvilken Tilstand de burde være, som annammede det hellige Saframente. I en Aabenbaring angaaende Kirkens Regering, givet ved Profeten Joseph i April 1830 (Pagtens Bog): „Og atter, som Befaling til Kirken angaaende Daabs-Maaden. Alle, som ydmyge sig for Gud og ønske at lade sig døbe, disse, som komme frem med et sønderknuist Hjerter og en angergiven Aand og aflægge for Samfundet det Vidnesbyrd, at de virkelig have angret alle deres Synder og ere nu beredvillige til at ifklæde sig Jesu Kristi Navn, og at det er deres Hensigt at tjene ham indtil Enden, og disse, som ved deres Gerninger bevise klarligen at have modtaget Kristi Aand til Syndernes Forladelse, saadanne skulle ved Daab optages i hans Kirke“.

Den citerede Aabenbaring forbyder alle, som ikke have naaet Ansvarligheds-Alderen, at indlemmes i Kristi Kirke ved Daab. Paa et andet Sted i Pagtens Bog finde vi dette: „Og atter: Saafremt Forældre i Zion eller i nogen af dens Staver (eller Ørene), som ere organiserede, have Børn og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og Daab, og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skulle Synderne være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov til Zions Ind-

vaanere og i alle dens organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og anamimede Haandspaalæggelse." Her have vi Herrens Ord tydeligt tilkendegivet, at ingen skal optages ved Daab i Kristi Kirke, før de have fyldt det ottende Aar. Men den, som hører det glade Budskab og tror det samt omvender sig fra døde Gerninger og har naaet den nævnte Alder eller derover, er berettiget til Daab og derefter til at modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og blive bekræftet et Medlem af Jesu Kristi Kirke. Disse ere de, som skulle døbes. A. P.

Ankomst. Den 13. November ankom følgende Eldster fra Zion, nemlig: Hans J. Jobell fra Provo, Utah; Hans P. Christiansen fra Moreland, Idaho; Wilford M. Christensen fra Goshen, Idaho; Peter W. Nielsen fra Logan, Utah; samt følgende Søstre, som ere paa Besøg: Dorthea P. Jobell fra Provo, Utah, og Christine Christensen fra Goshen, Idaho.

Beskikkelser. De ovennævnte Eldster ere kaldte til at virke som følger:

Hans J. Jobell, Hans P. Christiansen og Peter W. Nielsen i Aarhus, og Wilford M. Christensen i Københavns Konference.

Eldste Richard C. Miller beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

Eldste John Johnson kaldes til at præsidere over Stockholms Konference.

Aflosninger. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste løses følgende Eldster med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion: A. M. Anderson og Mathias Erickson fra Stockholms Konference; August Mineer, Charles D. Ahlstrøm og John A. Pearson fra Skaane Konference; August H. Erickson fra Gøteborgs Konference; Christian Busath fra Trondhjems Konference; Oluf Larsen fra Bergens Konference; Julius C. Anderson og Lars Petersen fra Københavns Konference; Morten Jensen, Jens Christiansen og Mads P. Andersen fra Aalborg Konference; N. A. Rasmussen, Christian Canutsen og Niels Nielsen fra Aarhus Konference, samt Olof Rosenløf paa Grund af Sygdom fra Gøteborgs Konference.

— Hvo, som bevarer sin Mund og sin Tunge, bevarer sin Sjæl fra Angest.

Det er en Mand en Gæve at blive fra Trætte; men hver Daare blander sig derudi. Salomon.

Tale af Ældste Andreas Peterson,

holdt i København, den 28. Oktober 1900.

(Fortjat fra Side 359.)

Menes der hermed, at Kristi Kirke skulde drives ud i Ørken og bort fra Menneskene? Ja, det er netop Meningen, som vi saa af dette Vidnesbyrd, og som vi finde stadfæstet i det 13. Kapitel, 4, 5, 7: „Hvem er lig Dyrret, og hvem kan stride imod det? Og en Mund blev det givet til at tale store Ting og Bespottelse; og Magt blev det givet til at virke i to og fyrrethve Maaneder. Og det blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk.“ Er dette gaaet i Opfyldelse? Ja, Historien underretter os om, at efter Aaret 108 e. R. fandtes ingen af Apostlene paa Jorden, de vare blevne myrbede, en paa en Maade og en paa en anden. Saaledes kunde Fordærvsens Søn sætte sig i Guds Tempel efter Frasaldet, hvilket bevises af 2. Thess. 2: „Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herre Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarligen lade eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Mand, eller ved Lære, eller ved Brev, som var det fra os, som om Kristi Dag var for Haanden. Lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frasaldet komme, og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være Gud. Komme I ikke ihu, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu var hos eder? Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede kraftigt; kun at den, som nu holder ham tilbage, ryddes af Vejen. Hvem hindrede denne Anti-Krist i at sætte sig i Guds Tempel? Det hellige Præstedømme; thi saa længe som der fandtes Apostle og andre Embedsmænd til at forrette Evangeliets Ordinanser i Lighed med Kristi Ord og Indstiftelse, kunde han ingenting gøre, men efter deres Bortgang kom Frasaldet med alle dets skræffelige Følger.

De ansørte Skriftsteder af Aabenbareren have uden Tvivl ogsaa Hentydning til Kirkens Udryddelse og beregne endogsaa Tiden for hendes Fraværelse fra Jorden. Et Tusind to Hundrede og tressindstve Dage er profetisk Sprog, og Tolkningen af samme vil bestemme Tidsrummet, som Kirken skulde være borte fra Jorden. Dette nødvendiggør en Underfølgelse af Maaden, hvorpaa Profeterne og Jøderne eller Israelliterne brugte at udregne Tiden for kommende Tildragelser. Profeten Daniels Vidnesbyrd, som det gives i det 9. Kapitel, om Jødernes Fangenskab, deres Tilbagevandring til Jerusalem samt dennes Genopbyggelse. Han

giver den bestemte Tid, i hvilken Kristus skulde komme. „Saa vid, og forstaa, fra den Tid, da Ordet udgaar, at lade dem komme tilbage, og bygge Jerusalem igen, indtil Kristus den Fjerde er syv Uger (49 Aar*) og to og trefindstyve Uger (434 Aar*), i hvilke skal bygges igen Gaden og Graven, og det i trange Tider.“ Han bestemmer Tiden for disse Tildragelser med Ugetal, ved hvilke vi finde, at en Uge betyder syv Aar, hver Dag i Ugen et Aar. Saaledes komme vi til en Slutning, ved hvilken vi kunne bestemme Tidslængden af et Tusind, to Hundrede og trefindstyve Dage, hver Dag repræsenterende et Aar. Denne Formular beviser saaledes, at et Tusind to Hundrede og trefindstyve profetiske Dage ere ensbetydende med et Tusind to Hundrede og trefindstyve Menneſte-Aar, i hvilken Tid Kvinden eller Kirken skulde være borte fra Jorden.

Lader os nu betragte den Kvinde eller Magt, som opstod paa de af Martyrernes Blod bestænkte Ruiner af Kristi sande Kirke. Den bedste Forklaring, som kan gives om den, finde vi i Aab. 17. Kapitel, hvilken lyder saaledes: „En af de syv Engle, som havde de syv Staalere, kom og talede med mig og sagde til mig: Kom! Jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder paa de mange Bænder. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen; og jeg saa en Kvinde, som sad paa et skarlagensfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagens og bedækket med Guld og med Edelstene og Perler; hun havde et Guld-Bæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeriers Urenhed; og paa hendes Bænder var skrevet et Navn: Hemmelighed; Babylon den store, en Moder til Skøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saa hende, med en stor Forundring.“ Svaret paa Spørgsmaalet om, hvem denne Kvinde er, saa vi af det sidste Vers: „Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som havde Herredømme over Jordens Konger.“ Disse ere tydelige Beviser for Frafaldet.

Historien angiver Aaret 570 e. K. som Tiden for Kristi Kirkes totale Tilintetgørelse, som allerede er blevet bevist, og til hvilken vi ville lægge et Tusind to Hundrede og trefindstyve Aar. Hvad bliver da Resultatet? Vi opdage det mærkværdige Faktum, at i Aaret 1830 var Tiden kommen for Kirkens Genkomst til Jorden. Dette er i Overensstemmelse med et andet historisk Faktum, nemlig Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken organiseredes den 6. April 1830 af Profeten og Seeren Joseph Smith. Kirken er altsaa fremkommen og ifklædt sit forrige Højtidsfrud. Den er oplyst af Aabenbarelsens herlige Lys, der oplyser Sindet hos alle dem, som forene sig omkring Evangeliet Banner. Renhed og Retfærdighed ere Kendetegnene

*) Følge Oxfords Bible helps, Side 33.

paa alle, som vandre i Overensstemmelse med Kristi Bud og Befalinger. I nævnte Kirkes Organisation finde vi de tolv Apostle, som i Forening med Kirkens øvrige Embedsmænd forvalte Evangeliets Ordinanser til alle, som vise en sand og levende Tro og en oprigtig Omvendelse samt ønske at gennemgaa Igenfødelsens Bad, hvilke ere de, som modtage den Helligaand. Og de samme Tegn følge de Troende nu som i forrige Dage.

Der er omtrent tre Hundrede Tusinde Sidste-Dages Hellige, som bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Ved Inspirationens og Aabenbaringens Aand udtalte han Profetier, som allerede ere opfyldte, samt andre, som ikke endnu have naaet deres Fuldbyrddelse, men som ville opfyldes, naar Tiden kommer. En af de allerede opfyldte udtaltes den 25. December 1832, nemlig: „Sandelig saa siger Herren angaaende den Krig, som snart skal udbryde og begynde ved Oprør i Syd-Carolina, og hvorved Død og Ulykke skal bringes over mange Sjæle.“

Josfa Profeti om den, som vilde vove at opbygge Jeriko, opfyldtes omtrent seks hundrede Aar efter dens Udtalelse. Joseph Smiths Profeti opfyldtes endog noget over 28 Aar efter dens Udtalelse. Dette er et af den amerikanske Histories Fakta, at Krigen mellem Nord- og Syd-Staterne begyndte om Morgenens den 12. April 1861 i Staten Syd-Carolina, som Profeten havde udtalt lidt over 28 Aar i Forvejen, og hvilken var publiceret flere Aar før dens Opfyldelse. Nævnte Krig kostede den amerikanske Nation omtrent en Million Mennesker.

En anden Profeti af den samme Profet, som synes at være påsende at gengive ved denne Lejlighed, ytrede den 18. Maj 1843. Joseph Smith havde en længere Samtale med Dommer Stephen A. Douglas og sagde blandt Andet: „Sr. Douglas! De vil komme til at tragte efter at blive Præsident i de forenede Stater, men hvis De nogensinde opløfter Deres Haand imod de Sidste-Dages Hellige, skal De føle Bægten af den Almægtiges Haand paa Dem, og De skal leve længe nok til at se og forstaa, at jeg har talet Sandhed, og denne Samtale vil De altid erindre“. Dette offentliggjordes i Deseret News i Aaret 1856 og Aar 1859 i Millennial Star, som udgives i Liverpool, England.

Stephen A. Douglas blev omsider udsat til Kandidat for Præsident-Værdigheden i de forenede Stater af et Konvent, som afholdtes i Charleston, S. C., den 23. Juni 1860, og han synes at have været meget populær; thi Konventet antog ham enstemmigt. Men i Valgkampen det følgende Efteraar led han et fuldstændigt Nederlag. Han søgte saaledes at blive Præsident, men han naaede aldrig Maalet for sin Stræben, og mindre end et Aar derefter døde han i sine bedste Aar — 48 Aar gammel — besveget i sine Forhaabninger. Hvad havde han gjort? Han havde opløstet sin Røst imod de Sidste-Dages Hellige, om end uden Resultat; thi Gud har altid været og vil i Fremtiden være med sit

Folk. Men han beseglede sin egen Dom og maatte erkende Sandheden af Profetens Ord og føle Vægten af den Almægtiges Haand paa sig.

Ogsaa Hr. Douglas erfarede Sandheden af vor Tekst, at „hvad et Menneske saar, det skal han høste“. Han var uretfærdig i sin Tale mod et uskyldigt Folk, og Følgen var Skuffelse og Undergang.

Vi have nu betragtet nogle baade ældre og nyere Profetiers Opfyldelse, hvilket for den tænkende beviser, at Gud er den samme nu, som han var fordem, ogsaa at Kristi sande Kirke er atter paa Jorden, og at vi, Israels Velsøgte, Herrens Tjenere, ere udsendte, bærende Vidnesbyrd om, at Guds Doms Time er kommen, ja, at Jesu Kristi store og herlige Tilfommelse nærmer sig. Budskabet lyder til Jordens Nationer: Bereder eder for de Ting, som skulle komme. Kom til Gud med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og frembær Omvendelsens værdige Frugter, og slutter Pagt med Gud i Daabens hellige Bad, opstaar og vandrer fremad paa Livets trange Sti i Renhed og Retfærdighed! Underkast eder Lærdomsformen paa samme Maade, som de Hellige i Rom havde gjort, om hvilke Paulus skriver. I skulle uden Tvivl finde, at den Vej, som fører til Salighed og Ophøjelse i Faderens Rige, er ikke altid bestrøet med yndige, duftende Blomster, men den er snæver, og Porten er trang, som fører til Lykkeligens Hjem i Fredens Boliger.

Naar dit Liv er uden Trøster,
 Og naar Mulm er rundt om Dig,
 Fatter Mod, min Broder, Søster,
 Skjer snart adspredte sig.
 Trofast gør din Pligt, din Gerning,
 Da du vinder; det er vist.
 Gud kan kaste bedst din Lærning;
 Tvivle ej, Fryd kommer sidst.

Gud er vor Ven og vil føre os sejrende ud af Striden, hvis vi forblive trofaste i de Pagter, som vi have sluttet med ham. Den Trøst, som vi have, er, at vi, efter fuldendt Strid i Forgængelighedens Land, skulle fremstilles for en retfærdig Dommer, hvilket bevises af Matth. 25, 31. og følgende Vers: „Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone. Og alle Folk skulle forsamles for ham, og han skal stille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde stiller Faarene fra Bukkene. Og han skal stille Faarene ved sin højre Side, men Bukkene ved den venstre Side. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, min Faders Betsignede! Arver det Rige, som eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Thi jeg var hungrig, og I gave mig at æde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I

besøgte mig; jeg var i Fængsel, og J kom til mig. Da skulle de Retfærdige svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig og gavede dig Mad? eller tørstig, og gavede dig at drikke? Naar have vi set dig fremmed, og taget dig til os? eller nøgen, og have klædt dig? Naar have vi set dig syg, eller i Fængsel, og ere komne til dig. Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder: saameget som J have gjort for en af disse mine mindste Brødre, have J gjort for mig. Da skal han sige til dem ved den venstre Side: Gaar bort fra mig, J Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle. Thi jeg var hungrig, og J gavede mig ikke at æde; jeg var tørstig, og J gavede mig ikke at drikke, jeg var fremmed, og J toge mig ikke til eder; jeg var nøgen, og J klædte mig ikke; jeg var syg, og i Fængsel, og J besøgte mig ikke. Da skulle ogsaa de svare ham, og sige: Herre! naar have vi set dig hungrig, eller tørstig, eller fremmed, eller nøgen, eller syg, eller i Fængsel, og have ikke tjent dig? Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg eder: saameget som J ikke have gjort for en af disse Mindste, have J og ikke gjort for mig. Og de skulle gaa hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv."

Heraf se vi, at Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneſke ſaar, det ſkal han og høſte. Og naar Dommen ſkal holdes og Belønning uddeles i Retfærdighed, finde vi, at de, ſom have gjort godt, ſkulle høſte Løn derfor, medens de Genſtridige bortviſes fra Herrens Anſigt.

J alt dette erkende vi vor himmeſte Faders Retfærdighed, og at det er ved hans ſtore Naade og faderlige Godhed, at han har ſkænket os Livet ſamt aabenbaret os Frelsens glade Budſtab.

Herrens Dje holder Bagten,
 Og hans Hjælp du ſaar ved Bøn,
 Hans er Riget, hans er Magten,
 Ved hans Naade ſaar du Løn.
 J din Modgang Troen forſtærkes,
 Overflod du ſaar jo hiſt,
 Se, hans Ankomſt ſnart formærkes,
 Dvible ej, Fryd kommer ſidſt.

Maatte Guds rige Beſignelser, Himmelenſ klare Lys ſtraale ind i eders Hjertes, ſom endnu ikke have begyndt at vandre paa Livets Sti, ſaa at J kunne fatte og forſtaa Frelsens Plan, Jeſu Kriſti Evangelium, ſom er aabenbaret i denne Tid og Slægt, ſamt at J maa erholde Kraft til at annamme det ſamme og tilſammen med dem, ſom have begyndt at vandre paa Livets Sti, ſtride fremad til Dphøjleſens Maal og omſider indtræde i Guds celeſtiale Rige og der blive kronede med Grens ufor-gængelige Krone, er eders ydmyge Tjeners Bøn, i vor Herres Jeſu Navn, Amen.

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at den 11. Oktober 1900 behagede det Herren at bortkalde fra dette jordiske Liv vor kære elskede Moder, Margrethe Kirstine Hansen. Hun blev født den 16. Marts 1825 paa store Myregaard, Nylaster, Bornholm, Danmark. Hun annammede Evangeliet i 1878 og emigrerede til Utah i 1879, tilligemed sin Mand og 5 Børn. De bosatte sig i 2det Ward, Salt Lake City, hvor hun levede til sin Dødsdag. Hun havde i længere Tid lidt af Vatersot, og da Dødens Engel kom, hensev hun roligt og stille, uden den mindste synlige Smerte. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse og Genforening med hendes Mand og to Børn. Hun haabede at møde dem paa den anden Side Sløret.

Hun efterlader to Sønner (den ene endnu i Danmark), og fire Døtre, til at frembære hendes Navn paa Jorden og beklage Tabet af en god og kærlig Moder.

Begravelsen fandt Sted i 2det Wards Forsamlingshus, den 13. Oktober, og mange af hendes gamle Venner fulgte hende til Graven.

Paa egne og Søftendes Begue:

Jens P. Hansen.

Det bekendtgøres herved for fraværende Slægt og Venner, at min kære Hustru Ane Kirstine Andersen, født Petersen, afgit ved Døden den 25. September af Tyfusfeber efter 5 Dages Sygeleje. Hun blev født i Bakkeby, Hjørring Amt, Danmark, den 14. Februar 1856. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, samt efterlader sig en sørgende Husbond og et Barn. Hun var Moder til 7 Børn, af hvilke de to yngste senere have fulgt hende i Graven og fire modtog hende hilsset.

Elsinore, den 15. Oktober.

Anders Christian Andersen.

Egenkærlighed er fordærlig for alle Mennesker. Den ligner Sitteraalen, der bibringer Enhver, som tager paa den, en Række Slag, hvorved der fremkaldes Krampetrækninger, som sammentrække Haandmusklerne, saa at man ikke kan aabne Haanden, og saaledes vedbliver Dyret at bibringe bestandig voldsommere Slag, indtil det lammer og tilsidst dræber sit Dffer. Paa samme Maade indsnævrer, forringer og fortærer en rigtig Egoist alt Liv og Kraft hos dem, der tjene ham.

R. W. Emerson.

Indhold.

Tale af Uldste Andr. Petersen 353, 365	Besiktelser.....	362
Red. Bem.:	Afsløninger.....	362
Hvem skal døbes?	Dødsfald	368
Ankomst.....	Egenkærlighed	368

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal
Trukt hos J. C. Bording (K. Petersen).